

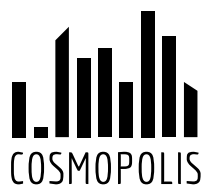
KELLY HARMSOVÁ

NOVÁ

životní

KAPITOLA

AMY B.

KELLY HARMSOVÁ

***NOVÁ
životní
KAPITOLA
AMY B.***

Text copyright © 2019 by Kelly Harms
All rights reserved.

This edition is made possible under a license arrangement originating
with Amazon Publishing, www.apub.com, in collaboration
with Kristin Olson Literary Agency, s.r.o

Czech edition © Grada Publishing, a. s., 2020
Translation © Michaela Martinová, 2020
Cover Design © David Drummond

ISBN 978-80-271-1057-5

Všem svobodným matkám na světě

Ahoj mami,

tak je to tady. A vím, že to budeš strašně zveličovat, protože jsi máma a intoška a nedokážeš si pomoci. Nejdřív z toho uděláš meme na Facebooku, a potom to ještě vyšiješ na polštář, protože jsi blázen. Ale to je jedno, stejně ti to musím říct: měla jsi pravdu.

Ne ohledně čtení. Mami, čtení je... něco, co dělám, protože tě mám ráda a chci se dostat na vysokou. Tvoje knížky byly o devadesát procent míň nudný než ty, co jsem musela číst ve škole. Ale stejně byly nudný. Věděla jsi, že podle poloviny knížek, které jsi mi vybrala, už natočili film? Filmy jsou totiž lepší, a když čte člověk knížku, vždycky si říká: „Bože, jak by to mohlo být super, jen kdyby to nebyla knížka.“

No, ale to je teď jedno. Měla jsi pravdu ohledně táty.

Tolik jsem si přála, aby ses pletla. Samozřejmě jsem chtěla, abys byla šťastná, ale ne, abys měla pravdu právě v tomhle. Chtěla jsem, aby věci zůstaly černobílé, protože musím přiznat, že potom je jednodušší jim porozumět. To, co se přihodilo naší rodině, jsem dokázala pochopit daleko líp, dokud jsem

si myslela, že za všechno může táta. Jenomže teď, když ho znám, vím, že není tím hrozným člověkem, za jakého jsem ho považovala. Má jenom strašně složitou povahu. Kdyby ses mě zeptala, jak se naše rodina dostala tam, kde teď je, dokonce ani po tak dlouhé době, ani po posledních třech měsících bych nevěděla, kde začít. Nejspíš by ze mě vypadlo něco jako: „Ehm... co jsi říkala?“

Zato NAPROSTO PŘESNĚ vím, mami, jak jsem se dostala do týhle nemocnice. Víím, jaký hloupý rozhodnutí jsem udělala, pěkně jedno po druhém, až jsem se ocitla v tomhle pípajícím pokoji, se všemi těmi hadičkami v pažích a nose. A kdybych se mohla vrátit v čase, stejné chyby už bych neopakovala.

Říká se tomu lítost, nemám pravdu? Pocit, kterého jsi nás s Joem chtěla ušetřit, když se táta letos na jaře poprvé objevil a ty jsi nás požádala, abychom mu dali šanci. Lítost. Jenomže právě v té se teď utápím a možná nikdy nedostanu příležitost všechno napravit. A víš co? Už chápu, jak se táta cítí. A nechci, aby se tak musel cítit ještě někdo jinej.

Takže ať už se ohledně něj rozhodneš jakkoli, mami, v pohodě. Je to tvoje rozhodnutí. Nebudu se kvůli tomu chovat jako spratek. Chci, co chci. A Joe má zase svoje vlastní přání. Ale pro jednou ve tvém životě matky intelektuálky nejvíc ze všeho chceme, aby sis vybrala to, co tě udělá šťastnou.

A jestli je to právě tohle, tak dobře. Nejspíš. Jdi do toho.

S láskou

tvoje oblíbená dcera (Cori)

KAPITOLA JEDNA

Před třemi měsíci

Na pensylvánském maloměstě narazíte na spoustu lidí jen stěží. A na jiné pro změnu narážíte neustále. Například svoji nejlepší přítelkyni Lenu potkávám skoro každý den – učí na stejné škole jako já, takže se ani nemusíme snažit, a stejně se vidíme v posluchárnách, ve sborovně nebo na parkovišti, kde ještě v dubnu škrábeme námrazu z aut.

Nebo třeba nejlepší kamarádku mojí dcery, Trinity. Bože, den bez Trinity by byl památný. Trinity ve škole, Trinity v mém domě, její auto zaparkované před bazénem, kde čeká, až mojí dceři skončí kurz plavání, aby mohly vyrazit do města okukovat kluky.

Nebo moji dentální hygienistku. Potkávám ji každou sobotu na farmářských trzích, kde s dalšími ženami z kostela prodává ručně vyráběná mýdla a svíčky. A když se nezastavím u jejich stánku, abych ji pozdravila, napíše mi na lístek pár slov a vhodí mi ho do schránky. A protože je nadmíru šetrná, vím, jaké přemáhání ji to bude stát. *Drahá Amy, bude tam stát. Dělá si o tebe starosti. Prosím, dej mi vědět, že jsi i s dětmi v pořádku. V Boží lásce, Miriam.*

Potom existují lidé, které byste tady nečekali. Třeba Jamieho z *Cizinky*. Ať se rozhlížím sebevíc, nikdy ho nevidím. Ani na trhu, ani ve škole, ani na synově soutěži Myšlenková odyssea.

Nebo Oprah. Na ni bych narazila hrozně ráda. Myslím, že by bylo zábavné popovídat si s ní o knížkách.

Nebo mého manžela.

Až na to, že teď je tady. Je mým mužem osmnáct let. Naposledy jsem ho viděla před třemi roky, když bylo dceři dvanáct a synovi osm a on si do kufru na kolečkách velikosti příručního zavazadla sbalil košile, které jsem mu vyžehlila, a kravaty, jež jsem mu vybrala, náhradní oblek a oblečení na běhání, sadu na holení a šest různých druhů léků proti úzkosti, a odjel na služební cestu do Hongkongu. A nikdy se z ní nevrátil.

Jenomže teď je zpátky.

Určitě je to on. Stojí u regálu s náplastmi v místní drogerii a dívá se na mě. Přinutí se k úsměvu. Okamžitě mi dojde, proč je tady. Toho momentu jsem se děsila celé roky.

Byla to jenom otázka času.

Chce zpátky svůj starý život.

—

Udělám to, co by v této situaci udělala každá soběstačná, úspěšná, sebevědomá dospělá žena. Přikrčím se za regálem s vatovými tyčinkami.

Můj pohyb je naprosto zbytečný. John stojí kousek ode mě a už mě jistě zahlédl. Právě mi věnoval ten svůj rozpačitý úsměv, který bych rozeznala kdekoli. Doprovází ho sotva znatelným pokrčením ramen. Úsměv říkající: „Promiň, zapomněl jsem se cestou domů zastavit pro mléko, ale teď už jsem doma, vyčerpaný po dlouhém dni, a už je pozdě posílat mě zpátky do obchodu. Nemohly by si

děti ráno dát jen suché cereálie?“ Moji studenti používají podobnou verzi. Úsměv, který naznačuje: „Nemohl bych dostat jedničku za snahu?“

Problém však je, že John nezapomněl cestou domů koupit mléko. On se zapomněl vrátit domů. Tečka. Zapomněl se vrátit domů a poslední tři roky vychovávat svoje děti, platit účty a být věrný svojí ženě. A já mám vážně, vážně pocit, že něco takového by si zasloužilo jiný výraz ve tváři. Raději bych v jeho obličeji viděla výraz, který nasadíte například ve chvíli, kdy se vás vaše bývalá manželka chystá praštit po hlavě a ramenou tupým nástrojem.

Z příkrčené pozice, kterou jsem zaujala za posledním regálem v uličce první pomoci, se po nějakém takovém tupém nástroji rozhlížím.

Vidím však pouze svítivě růžové obruče. Bylo by těžké zbít muže do bezvědomí plastovou obručí plnou třpytek, přesto na kratičkou, docela příjemnou chvíli zvažuju, že se o to pokusím.

„Amy?“ ozve se John. „Jsi to ty?“

Ví, že jsem to já. A já vím, že je to on. Pozнала bych ho kdekoli. Ještě skoro rok poté, co odešel, se mi zdálo, že ho vidím v jiných autech, když jsem projížděla městem, a srdce se mi na okamžik zastavilo, ale při podrobnějším prozkoumání znovu zklamáním pokleslo. Každý takový falešný poplach mě nesmírně unavoval. Jednou, jenom několik týdnů potom, co nás opustil, jsem si myslela, že vidím muže podobného Johnovi na zadním sedadle taxíku, který zrovna zahýbal do naší ulice, a přepadl mě pocit absolutní jistoty, ten pocit, kdy prostě *víte*. Krev se mi rozproudila v žilách jako o závod, cítila jsem se jako, nevím, jako bych byla uvězněná v propasti bez jídla a vody a teď někdo přišel s provazovým žebříkem, aby mě zachránil. Zastavila jsem u krajnice a čekala, až auto vjede na naši příjezdovou cestu. Nic takového se však nestalo. Zatímco jsem tam

seděla a pozorovala ho ve zpětném zrcátku, projelo kolem mě a našeho domu, aniž by zpomalilo. Tolik mě to vzalo, že jsem ještě dalších dvacet minut nebyla schopná řídit.

Tentokrát je však situace jiná. Nejde o požární cvičení. Je zpátky a já bych raději zemřela žízni, než přijala záchranné lano, které by mi teď hodil.

„Johne,“ řeknu a naprosto zbytečně předstírám, že jsem si ho všimla právě teď. Zabočím za roh do uličky, v níž stojí. Jsou tam chladičí polštářky, balíčky s gázou a tuby s Neosporinem. Všechno, co by bylo potřeba, abychom ho dali dohromady, až ho rozmlátím napadrt' novinkou mezi dětskými hračkami a maxibaleními vitaminu D.

„Nemůžu uvěřit, že jsi tady,“ prohlásí a já na něj zírám oněmělá úžasem. Nemůže uvěřit, že jsem tady? Ve městě, kde jsme společně prožili skoro dvacet let? Kde naše děti pronesly svá první slova a udělaly první krůčky a právě teď čekají, až dorazím domů s – podívám se do košíku, protože jsem úplně zapoměla, pro co jsem sem vlastně sakra přišla – popcornem do mikrovlnky, tampony a čistícím gelem? „Chci říct, myslel jsem, že budu muset zajet domů, abych si s tebou promluvil, a dělal jsem si starosti, jak to vezmeš a jak to provedu, abych tě odchytil dřív, než uvidím děti, ale takhle je to lepší, nemyslíš? Protože nenarušuju tvůj prostor.“

Dál na něj jen zírám. Chce se mi křičet. Chce se mi brečet. Chci být tím člověkem, který dokáže zarýt nehty do tváře toho druhého. Jenomže já taková nejsem, navíc jsme v drogerii, a tak jen zírám.

„Amy?“ zeptá se. „Amy, jsi v pořádku?“

„Běž pryč,“ slyším se, jak mu říkám. „Nechci vědět, proč jsi tady, ale my tě nepotřebujeme. Běž pryč. Hned.“ Odložím košík, který se najednou zdá příšerně těžký, a mávnu rukou, jako kdyby John byl pták, jenž se v parku usadil příliš blízko mě a já ho chtěla odehnat.

„Promiň,“ odpoví. „Promiň, ale neodejdu.“

V tu chvíli mi to dojde: prodávají tady vycházkové hole. S jednou takovou by se dalo nadělat mnoho škody, obzvlášť s tou, která má na konci trojnožku pro větší stabilitu.

„Amy?“ ozve se znovu. Usmívám se? Nebo se dokonce směju? Nastal den, kdy jsem se s konečnou platností zcvokla? Cítím se, jako bych měla vybuchnout smíchy, a nemám ponětí proč. „Potřebuješ se posadit?“ zeptá se John.

A potom udělá něco nepřipustného, tak nepřijatelného, že nemám daleko k tomu začít zplna hrdla křičet, jen aby toho nechal, bez ohledu na klepy, které tím vyvolám. Ať si jdou všichni přihlížející třeba do háje.

Natáhne se a vezme mě za ruku.

Prudce ji odtáhnu. „To ne,“ řeknu a najednou se mi rychlostí blesku vrátí schopnost zdravého úsudku, všechny představy o fyzickém napadení a ječení a schovávání se jsou ty tam, a já se konečně, konečně vrátím zpátky do přítomnosti. Zhluboka se nadechnu. „Nemám ani ponětí, co tady děláš, Johne, ale jsou to tři roky, co ses tady ukázal naposledy, co jsi žil se mnou a mými dětmi, spal se mnou v posteli, jedl s námi u jednoho stolu a každý den s námi žil obyčejný život. Tři roky. Víc než tisíc dní. A nemůžeš se tady jen tak zjevit a nakupovat si v mém obchodě a koupit si obvazy v mém regálu s obvazy a pokoušet se mě vzít za ruku, jako kdybych byla nějakým způsobem postižená. Ne po všech těch dnech a nocích a splátkách hypotéky a účtech za elektřinu a návštěvách zatracenýho zubaře. Nemůžeš. Prostě ne.“

John vypadá zahanbeně. Rozpačitý úsměv nahradí výraz bolesti stejně hluboké, jako je ta moje. Najednou pochopím, že i on se nachází na dně propasti a myslí si, že já jsem ta s lanem.

Mluví a kroutí přitom hlavou a říká přesně ty věci, které jsem si od něj přála slyšet před lety, když od nás odešel a mně se rozpadl celý svět. Jenomže teď mým uším zní jako vysoké bolestivé zvonění.

„Máš pravdu,“ říká. „Udělal jsem něco hrozného a je mi to strašně moc líto. Ale nepřišel jsem, abych ti znovu ublížil. Jsem tady, abych všechno napravil.“

„Nevím, jak bys to chtěl udělat,“ odpovím upřímně.

„S tím si nedělej starosti,“ prohlásí a tak mě tím odzbrojí, že nejsem schopná slova. „Na to musím přijít já sám. A proto jsem tady. Chci být mužem, kterým jsem měl být předtím. Být našim dětem opravdovým tátou. Chci se pokusit být otcem, jakého si zaslouží.“ Zvedne můj košík ze země. „Chci dát všechno do pořádku.“

„A teď chce jako co?“

Moje dcera Corinne, syn Joseph a moje nejlepší přítelkyně Lena sedí v mém – v našem – úhledném domě z počátku dvacátého století, jen kousek pěšky od školy Country Day, kde pracuju. Jako všechny věci, které dobře vypadají, má i náš dům vysoké nároky na údržbu. Kvůli němu nikdy nic neušetřím. Pokud si totiž všimne, že se mi sem tam podařilo nasyslit si sto dolarů, abych mohla vzít děti na týden do národního parku, vždycky se v něm něco rozbije. Myslím, že to má co dělat se strachem, že ho opustíme.

Dokud tady žil John, nepředstavovalo to žádný problém. Byl velmi zručný a šťastný, pokud mohl kolem domu něco kutit nebo opravit, co bylo potřeba, a celý den sledovat videa na YouTube, aby zjistil, jak se to dělá. Když se mu něco nepodařilo, s jeho slušným platem právního zástupce velké firmy zabývající se výrobou potravin jsme si mohli dovolit zaplatit řemeslníka.

Dům byl samozřejmě už od začátku projekt sám o sobě. Když jsme se do něj nastěhovali, bylo mu už sto let, a nemládl. Ale všechno se dalo opravit, pěkně jedno po druhém. Elektrické rozvody se upra-

vily podle norem, ze zdí se odstranila hniloba, dřevěné obložení se nahradilo architektonicky přijatelným způsobem. Hezky popořádku, žádný spěch. John, který vyrostl v zemi Amišů bez obchodních domů Home Depot, měl neuvěřitelnou schopnost všechno opravit pouze vlastníma rukama.

Až na sebe samého, hádám. Co se týká napravování špatných věcí ve svém životě, rozhodl se pro dvousměrný přístup: první krok – nechat si všechny pocity pro sebe, aby nikdo z nás nevěděl, že se něco děje, druhý krok – utéct od svojí ženy a dětí.

„Chce...“ tápu. Ať se propadnu, jestli teď nechám svoje děti uvěřit, že jejich táta je parchant, poté co se mi jeho reputaci – a jejich vzpomínky – dařilo chránit celé tři dlouhé osamělé roky. „Chce s vámi trávit čas. Miluje vás nade všechno na světě a vždycky tomu tak bylo. Nebyl tady pro vás a teď toho lituje.“

Cori okamžitě vyjde z úst pubertální zvuk, který už od dob neandertálců znamená totéž: „Kecy, nic o tom nevíš. Nemáš ponětí, co cítím. Jsi stará, jdi mi z cesty.“ Podobný zvuk, jaký by udělala, kdybyste ji polehtali při kýčání. Když takový zvuk mezi odfrknutím a smíchem vydám já, unikne mi kvůli dvěma dlouhým a těžkým těhotenstvím trochu moči.

„Co kdybychom ho aspoň vyslechli,“ navrhnou. „Můžeme uspořádat takové malé rodinné setkání, ať nám poví, co má na srdci.“ A potom, jako by se mi při pouhém pomyslení na jeho slova nestáhl žaludek, jim řeknu, co mi oznámil před regálem s obvazy, když jsem se konečně uklidnila natolik, že jsem byla schopná ho pořádně poslouchat. „Léto se blíží a on by s vámi rád strávil první týden prázdnin.“

„Cože?“ vyjekne Cori. „Ne. Ani náhodou. Tečka.“

Přesně totéž jsem si pomyslela v první chvíli, když se mě na to zeptal. Ani náhodou.

„Myslím, že vím, jak se cítíš,“ řeknu, ale okamžitě si uvědomím svoji chybu.

„Nemáš *ani tušení*, jak se cítím. Tebe táta neopustil ten týden, co ti bylo dvanáct.“

„To je pravda.“ Bože, dej mi trpělivost, jinak tu holku uškrtním. „Zato mě a moje nádherné děti a nádherný, drahý dům opustil manžel a nechal mě bez práce a bez peněz, takže se přece jen tak trochu dokážu vcítit do tvé kůže.“

Protočí panenky. „Jenomže tebe zpátky nechce.“

A tady ji máme – tajnou superschopnost pubertálních slečen. Nechce, ale přesto svými slovy tne do živého. Myslela jsem si snad, že se vrací kvůli mně? V ten první moment, kdy jsem ho slyšela volat moje jméno? Když se mě snažil na odchodu obejmut? Když se na mě díval s výrazem podobajícím se touze?

Jak bych si mohla myslet něco jiného?

Snažím se zachovat klid. „Nejlepší podle mě bude v klidu to probrat a nedělat z toho drama. Nebude to žádný únos. Všichni čtyři se rozhodneme společně.“

„Já už jsem se rozhodla. Ne.“

Jaká matka, taková dcera. Přesně těmito slovy jsem odpověděla Johnovi, když mě poprvé požádal o týden s dětmi. Týden, aby jim vynahradil tříletou nepřítomnost. Ne. To nestačí. Ani zdaleka.

„Navrhuju rozhodnout se až po rodinné poradě,“ řeknu s předstíraným nezájmem. „Moc ráda bych viděla, jaké ponaučení si ze setkání s někým, kdo vám způsobil tolik bolesti, odnesete.“

„Ale všechno pěkně popořádku,“ poznamená můj pečlivý syn. „Nemůže se účastnit rodinného setkání. Rodinná setkání jsou jenom pro rodinu.“

Cori dramaticky přikývne a zkrříží paže. „Jenom pro rodinu!“ zopakuje. Musím se zasmát. Když byly děti malé a já jsem měla jejich

věčného hašteření až po krk, někdy jsem jim pohrozila: „Nezapomente, že za dvě hodiny přijde domů táta,“ a ony se okamžitě usmířily, najednou zase nejlepší kamarádi. Dokonce i teď z nich pouhá představa Johnovy přítomnosti udělá spojení.

„Zadruhé,“ pokračuje Joe. „Od svého táty se nemám čemu přiučit. Jestli teda nechceš, abych se naučil, jak se nervově zhroutit a zdrhnout do Hongkongu a využít nějakou blbou mladou holku, aby mi pomohla znova získat sebeúctu, to všechno na úkor mojí existující rodiny.“

Semknu čelisti. Měla bych být otrávená, nebo spíš vděčná, že je Joeova terapeutka tak dobrá, že můj dvanáctiletý syn dokáže ve svém útlém věku přesně pojmenovat všechny tyhle pocity?

„Můžu něco říct?“ ozve se Lena. Všichni přikýveme. Lena je určitým zvláštním způsobem součástí rodiny, nebo se jí v posledních třech letech stala. Přežila bych Johnův odchod, kdyby moje nejlepší kamarádka nezakročila, nepomáhala mi s dětmi, nedohodila mi práci, nevařilo jídlo, nedržela mě za ruku, když jsem brečela? Nedokážu si představit jak.

Lenin hlas nabere na síle. „Myslím si, že jestli použijeme proti vašemu otci pravidlo vyloučení, řečeno jeho právnickým jazykem, musíme promyslet, jaké důkazy bychom mohli použít u soudu, abyste s ním zpřetrhali všechny vazby. Podle mých rozsáhlých znalostí seriálu *Dobrá manželka* bychom totiž museli prokázat, že vám svým odchodem způsobil skutečné a nenapravitelné škody.“

Cori, zapálená fanynka právnických dramát, pozorně poslouchá. Joe, fanoušek logiky, který se o televizi obecně moc nezajímá, a o dramata už vůbec ne, trpělivě vyčkává.

„Způsobil vám skutečné, hmatatelné škody?“ zeptá se Lena. „Já bych řekla, že ne. Protože vaše máma je skvělá. Během přibližně třiceti vteřin se z ženy v domácnosti proměnila ve školní knihovnici,

jen abyste mohli zůstat v té vaší bezvadné soukromé škole, aniž byste zameškali třeba jen jediný den. Mrknutím oka nechala refinancovat hypotéku na dům, aby měla víc peněz a mohla vám kupovat všechna ta kindervajíčka a lega a... ehm... svetry, i když jí váš táta nic nepřispíval. Co se kvality života týká, odstěhováním vašeho otce jste vůbec nijak neutrpěli.“

Podívám se na ni. Myslí to dobře, ale z jejího proslovu je jasné, že na rozdíl od nich, já jsem si toho vytrpěla dost. Jsem ukázkový příklad nenápadného chronického utrpení. Kdyby nějaká reklamní agentura potřebovala nacpat utrpení do třicetivteřinového spotu, mohli by natočit časosběrné video, jak v učitelských kalhotách s tříbarevnou gumou v pase v pět hodin ráno lopatou odhazuju osm palců sněhu, aby moje děti včas stihly svoje ranní aktivity, potom se snažím naučit dvě stě padesát rozmazlených a privilegovaných studentů, jak nepoužívat počítače ke sledování porna deset hodin v kuse, načež sebou na konci dne plácnu před *Cizinku* příliš unavená na to, abych se pokusila najít svůj vibrátor, tím méně ho zapnout.

Byla by to docela žalostná podívaná.

Ale Lena ještě neskončila. „Nyní k méně hmatatelným věcem. Mohli bychom prokázat citovou bolest a utrpení, že ano? Protože jeho odchod vás musel ranit. Ale je to nenapravitelné? Na tuhle otázku chce teď znát odpověď. Chce vědět, jestli může dohnat ztracený čas.“

„Komu záleží na tom, co chce on?“ prohodí Cori. „Co třeba zptat se, co chceme my?“

„Dobře,“ odpoví Lena. „Co chcete vy? Budete se cítit líp, když mu odpustíte a užijete si společně strávený čas, nebo když k němu budete po zbytek života chovat zášť? Jinými slovy, je touha potrestat ho pro vás opravdu to nejlepší?“

Corinne slyšitelně zasténá. „Leno, říkáš to, jako by bylo naprosto absurdní ho navěky nenávidět.“

„Nenávidět *kohokoli* navěky je absurdní,“ pronesu víceméně sama k sobě. „Lena má pravdu, jako vždycky.“

Pokrčí rameny a samolibě se na mě uculí. „Co na to můžu říct?“

„Nejsem ráda, že se váš táta vrátil,“ obrátím se ke svým dětem. „Vlastně, abych byla naprosto upřímná, svým odchodem mi docela dost ublížil.“ A kdybych byla upřímná ještě o něco víc, pohled na něj mi dneska zasadil pořádnou ránu do srdce.

„Blbost,“ prohlásí Cori.

„A i když potrestat ho zní lákavě, musím si připomenout, o co mi jde v životě nejvíc. Jde mi o vaše štěstí, víc než o cokoli jiného. No,“ dodám po chvilce přemýšlení, „to není tak úplně pravda. Víc než cokoli jiného si přeju, abyste oba dokončili vysokou bez záznamu v rejstříku trestů. Hned potom chci vaše štěstí. Myslím si, že kdybyste strávili trochu času s tátou – a kdybyste se pokusili odpustit mu chyby, které v minulosti napáchal –, byli byste šťastnější, ne naopak.“

Vážně tomu věřím? Vážně tak silně věřím v odpuštění? Tolik, že bych Johnovi dokázala odpustit? Přenést se přes to, co udělal, a přijmout ho zpátky do svého života, jako by se vůbec nic nestalo?

Nejspíš ne. Ale nechtěla bych snad, aby tomu věřili aspoň moje děti?

„Takže teď víte, že nás váš táta neopustil bezdůvodně, i když to tak tenkrát vypadalo. Odešel, protože opravdu věřil, že nám bez něj bude líp. Opustil nás, protože byl tak smutný a rozrušený, že si myslel, že by to na vás mělo špatný vliv, a že když odejde, aby se dal dohromady, jednoho dne se vrátí a všechno napraví,“ řeknu a snažím se přitom nešklebit. Nezáleží na tom, jak moc se mě snažil přesvědčit, že to nebylo osobní. Jak by nebylo, když vám muž, kterého milujete, oznámí, že od vás musí pryč, jestli si chce uchovat naději, že bude ještě někdy šťastný? „A víte, že na vás nikdy nepřestal myslet. Ta směšná přání...“ připomenu jim Johnův zvyk posílat jim

šky s nepatřičně vysokým obnosem spolu s přáním k narozeninám, svátkům, a jeden rok dokonce na svátek práce. „Dokazují, že i když třeba nedělal *správnou* věc, pokoušel se udělat aspoň *něco*.“

Joe nasadí svůj zamyšlený výraz. Lena, Cori a já na něj hledíme. Ať už z něj vypadne cokoli, bude to zřejmě platit pro celou rodinu. Joe už je takový. Rozumný. Za všech okolností. Já jsem tak trochu mučednice, Cori je tak trochu královna dramatu a John byl vždyc-ky tak trochu sobecký. Joe je dobrou stranou všech těchto mincí – velkorysý, intuitivní, usilovný –, a kromě toho je zatraceně chytrý. Nerozumím mu, ale tím víc ho miluju.

„Teto Leno,“ prohlásí a já už vím, že bude následovat nějaká filozofická otázka, protože než se Lena stala učitelkou na Country Day, byla jeptiškou. „Myslíš, že umění odpouštět je schopnost, která se dá získat procvičováním, jako třeba hraní šachů, nebo je to talent, který si s sebou přineseme na svět, jako třeba když má člověk hudební sluch?“

„Ano,“ odpoví Lena po svém. „Někteří lidé se musí v odpouštění procvičovat a nikdy jim nebude vlastní. Buď na tom budou pořádně pracovat a podaří se jim to, ačkoli si to budou muset pokaždé pořádně promyslet –, nebo na tom pracovat nebudou a zemřou ve skříni plné kostlivců. Víím to, protože jakmile nedávám pozor, hrozí mi, že se stanu jednou z nich.“

Potom kývne mým směrem. „Někteří lidé, jako vaše matka, odpouštějí tak přirozeně, že si ani nevšimnou, když se to stane. Díky tomu, že odpouštějí tak rychle, je někdo zraní dvakrát tak často než ostatní, ale díky jejich schopnosti nechat věci plavat je to zase tolik nebolí.“

Zkřívím rty. Nejsem si jistá, že s ní souhlasím, ale oceňuji její snahu ukázat mě dětem jako pohodovou matku.

Cori si povzdychne. „Pořád jsem našťvaná na Trinity, že si kou-

pila stejnou barvu rtěnky jako já. Mělo to být moje poznávací znamení,“ poznamená. Kousnu se do jazyka, abych na adresu Trinity, která nepatří mezi moje nejoblíbenější Coriiny kamarádky, neřekla něco nepěkného. „Ale to, co udělal táta, je stokrát horší. Chci na něj být našťavaná ještě tak další dva roky. Můžu?“

„Jistě, že můžeš,“ odtuším. „Myslím, že tak o hodně věci přijdeš, ale jak chceš. A co ty, Joe?“

„Udělám to co Cori,“ odpoví svým chytrým, nezaujatým způsobem. „Jestli s ním nechce trávit čas, ani jediný týden, tak ho s ním nestrávíme. Ani jediný týden.“

Lena se usměje a opře se o židli. Ví přesně, co se tady právě odehrálo, ještě dřív, než to dojde i mně.

Cori si ztěžka povzdychne. „*Fajn*. Pitomče.“ Obrátí se na Joea. „Týden. Souhlasím, že s ním strávíme jeden týden.“

Joe se maličko pousměje a myslí si, že to nevidíme. Vyměníme si s Lenou pohled, o němž si pro změnu myslíme, že ho nevidí oni.

„Týden na začátku léta,“ řeknu. „Jenom týden. Určitě si to všichni parádně užijete. A když ne, nebudu daleko,“ slíbím. „Budu tady, abych všechno dala do pořádku.“

V ten okamžik ještě netuším, že než bude tohle nadcházející dobrodružství u konce, budu to já, kdo bude potřebovat dát do pořádku.

KAPITOLA DVA

Ahoj mami,

uvědomuju si, že tenhle takzvaný čtenářský deník neuvidíš dřív než na konci prázdnin. I tak bych nicméně chtěla vznést oficiální stížnost o několika bodech.

1. Škola ještě ani neskončila, a já už bych měla začít se čtením na léto?

2. Proč bych měla přes léto číst, když letní prázdniny jsou právě od toho, aby se NEČETLO?

3. Musí snad i jiný děti, jejichž rodiče NEJSOU KNIHOVNÍCI, dělat podobný věci? Vážně jo? Zamysli se nad tím. Musí si snad děti zubařů třikrát denně čistit zuby nití, jak je léto dlouhý? A co děti, které mají rodiče v armádě? Chodí snad každý den na střelnici?

Mimochodem, hned bych knížky vyměnila za zubní nit a pistoli.

4. Pár slov k výběru knih: Podivný případ se psem. Existuje snad něco, s čím bych se mohla ztotožnit v příběhu o autistickym lukovi, co žije v Anglii a má krysu? VŮBEC NIC, MAMI!

Co na mě čeká v příště? Budu číst o lidech žijících před sto lety, kteří bojovali pro nacistům, nebo žijí ve skutečné budoucnosti v totálně smyšleném království na motivy Disneyho filmů?

Mami. Slyšela jsi někdy o Johnu Greenovi nebo Stephenii Meyerové? Myslíš, že by mě snad trochu akce v Hunger Games zabilo? Mám to snad brát jako trest za to, že jsem se narodila do rodiny knihy zbožňujících Einstenů?

To není fér. Protože, no, prostě to není fér.

Doufám, že někdy v posmrtném životě se mi podaří strávit celé léto povalováním se u bazénu s Trinity.

S láskou

tvoje tupá dcera Cori

—

Týden. Na začátku léta. Dojde mi to teprve následující den ve škole. Celý týden. Žádné děti. Žádná práce. Nic.

Zrovna, když stojím v knihovně, zaslechnu jednu studentku, jak vypráví své kamarádce, že se chystá na letní tábor pěveckého sboru. Podívám se do kalendáře a zjistím, že léto není nějaká abstraktní věc, jako reklama na lety do vesmíru nebo depilaci voskem do plavek. Ve skutečnosti jde o naprosto reálnou záležitost, která nastane už za tři týdny. Za tři týdny si můj manžel – no, můj bývalý manžel – vezme děti. Nebudou se mnou, zkušeným rodičem, který ví, z jakého důvodu Joe nejlíby rybí polévku s mušlemi a co dělat, aby Cori v chlorované vodě nezezelenaly vlasy. Když John odešel, byly to ještě malé děti. Teď z nich však vyrostli pěkní pubertáci. Bude vědět, jak je zvládnout? Dokáže jim říct ne, nebo podlehne jakémukoli přání? Když byli s Johnem naposledy, byli oba dva o třicet centimetrů menší, nebo mi to alespoň tak přijde, a o moc důvě-

řivější. Neublíží jim znovu? Pustí ho k sobě blíž? Budou se vůbec cítit v bezpečí?

Potřetí tenhle týden během hodin určených k přípravě zmizím ve sborovně, abych Johnovi zavolala.

„Ahoj Amy,“ pozdraví mě rozhodně. Nezní otráveně, jen je znát, že ho můj telefonát nepřekvapuje.

„Co uděláš, když Joea píchne včela?“ zeptám se namísto pozdravu.

Na okamžik se odmlčí. „Chceš mě nachytat, co? Joe není alergický na včely,“ odvětlí.

Zamračím se. Za každou cenu jsem si přála, aby odpověděl špatně. „Ale stejně by ho to mohlo bolet,“ řeknu a zní to stejně mrzutě, jak se cítím.

„Dobře,“ odvětlí John. „V tom případě mu na to dám teplý obklad z jedlé sody a pak led.“

Sama pro sebe přikývnu. „Jo...“ odtuším a přitom se snažím přijít na něco, čím bych ho opravdu dostala do úzkých. Číslo Coriina sociálního pojištění? Vlastně si nejsem jistá, jestli ho znám já sama. Tolik zatracených sedmiček.

„Bude to v pohodě, Amy. Jsem připravený na všechno, co si na mě vymyslí.“

„Strašně se na tebe zlobí,“ poznamenám. *Já se na tebe strašně zlobím*, proběhne mi hlavou. „Mohly by ti udělat ze života peklo.“

„Ano,“ odpoví John. „Chvilí jsem se před tím snažil schovat. Ale to já jsem mezi námi postavil zeď, takže je jenom na mně zase všechno napravit.“

Zakroutím hlavou. „Na to už je možná pozdě,“ namítnu.

„Musím to aspoň zkusit. A kdoví,“ řekne, „třeba nám to všem prospěje.“

Zazvoní zvonek. Žaludek se mi bouří. Rychle se rozloučím a spěchám na další hodinu, kde mě ihned polije nervózní pot. A to už je

co říct, když vezmeme v potaz školní klimatizaci navrženou podle mého podezření tak, aby ochlazováním masы teenagerů zamezovala nadměrnému úniku feromonů. Jakmile pozdravím děti a ony se pustí do práce, udělám to, co dělají všechny knihovnice, když na ně dolehne úzkost, nebo alespoň myslím: napíšu si seznam.

Tady jsou některé věci, které se stanou, až budou moje děti v péči svého nezodpovědného, nedůvěryhodného otce:

- V rychlém sledu začnou kouřit, pít alkohol a provozovat sex.
- Cori otěhotní a Joe chytne opar.
- John jim nechá všem třem udělat stejná tetování. Jaké, nemám ani poněti.
- Tetování na krku.
- Ztratí děti v jednom z těch starých polorozpadlých lunaparků jako ve filmu *Velký* a ony budou nuceny spát v papírových krabicích s toulavými kočkami a použitými jehlami od heroinu, dokud je nezachráním.

A s úplně stejnou pravděpodobností může nastat ještě jedna, zcela nejhorší možnost:

Děti budou v pohodě, zato já ne.

Ačkoli mi Lena – musím poznamenat, že sama žádné děti nemá – opakuje, že jde o „skvělou příležitost“, nemám chuť být bez dětí, a už vůbec ne tak dlouho. Nechci týden cestovat po Evropě, třebaže peníze bych na to našla. Nechci trávit čas hledáním malířky akvarelů či hrnčířky ukrývající se kdesi uvnitř mě. Jako každá matka, i já jsem unavená, takže bych třeba mohla několik z těch dní prospat v kuse. Ale co potom? Budu tři dny flámovat před televizí při pořadech o zahradě a bydlení? K tomu si koupím krabici vína a nechám si dovézt

pizzu? Loudat se mezi regály obchodního domu Costco, pro jednu bez nákupního seznamu a aniž bych se musela ohlížet na čas?

Zkousím si představit prázdný dům bez dětí. Kalendář bez poznámek, kde a v kolik musím být. Pocítím jakýsi odporný koktejl úlevy a osamělosti. Vzpomenu si na loňský prodloužený víkend, kdy si moji rodiče vyzvedli děti, aby je vzali do muzeí a na památky ve Washingtonu, DC. Den první: zhlédla jsem několik dílů seriálu *Gilmoreova děvčata*, vyprala asi tak dvacet praček, vyleštila každý povrch v domě, sestavila polici od Ikey, pět hodin poslouchala podcast pro knihovnice a upletla čepičku na miminko. Den druhý: probřečela jsem ho před ledničkou. Den třetí: překvapila jsem je o den dřív v akváriu v Baltimoru. Nejde zrovna o životní epizodu, na niž bych byla bůhvíjak pyšná.

Se sledováním některých seriálů jsem pěkně ve skluzu, pomyslím si. Nebo bych třeba mohla vymalovat kuchyň.

Přejedu pohledem studenty, kteří právě používají moji mediální laboratoř. Mají zrovna hodinu na přípravu, takže si všichni na svých iPadech dělají vlastní věci. Nejspíš si neustále textují a k tomu si sem tam vyhledají něco na School-Wide-Seasonal, což je obrovský projekt naší školy navržený tak, aby udržel alespoň ždibec dětské pozornosti během dlouhého blátivého období od jarních prázdnin do léta. Studenti druhého až posledního ročníku si vybírají hlavní obor a tráví nad tím první půlhodinu každého dne, sestavují si vzorové rozvrhy hodin předmětů, do nichž by se podle průvodce studií měli zapsat, vyhledávají témata závěrečné práce ve svém oboru a poohlíží se po praxích. Pokud si někteří z nich zvolí přípravu na medicínu, musejí vymyslet, jak budou platit školné, jak splnit všechny předpoklady, aniž by překročili počet hodin na semestr, jaké laborky budou potřebovat, kolik je budou stát učebnice a do kterých akademických skupin se mají zapsat. Potom napíší kratší závěrečnou práci nejméně

o deseti stránkách, učí se na přijímací zkoušky na lékařskou fakultu a poslední týden před začátkem letních prázdnin stráví praxí u profesionála v daném oboru dost dobrého na to, aby od něj mohli získat přijatelné reference. Jsou hodnoceni právě na základě těchto referencí, studijního a finančního plánu a závěrečné práce, které hodnotí jejich třídní učitelé, zatímco já, poradci, učitelé se speciálním zaměřením, trenéři, a dokonce i zdravotnice máme na starosti známkování klasických závěrečných zkoušek. Každý musí přiložit ruku k dílu.

Děti v mojí třídě pracují na hrubých obrysech svojí práce a já budu některé z nich hodnotit. Chci, aby všichni dostali A a mohli na sebe být hrdí, takže pomalu, dramaticky přejdu k tabuli, na níž odpočítáváme dny zbývající do odevzdání práce. Když smažu 15 a místo toho napíšu 14, rozhostí se tíživé ticho. Do závěrečných zkoušek zbývá čtrnáct dní. Potom pod odpočet napíšu několik výmluvných poznámek:

Studijní plán?

Finanční plán?

Závěrečná práce?

Reference?

Nic neřeknu, nechám hrozivý seznam a počet zbývajících dní mluvit samy za sebe a s jedním okem upřeným na jejich displeje vytáhnu svůj vlastní tablet a napíšu Leně.

Amy:

Až děti odjedou, nastěhuju se k tobě.

Lena:

Ne.

Amy:

Ne, vážně. Udělám to.

Lena:

Ne.

Amy:

Bude to zábava. Uvařím nám večeri a můžeme si dát maraton filmů s Danielem Craigem.

Lena:

To děláme stejně každou sobotu.

Amy:

Tak proč se vzpírat tradici?

Lena:

Musíš vzít život do vlastních rukou.

Amy:

Neměly by být jeptišky milé?

Lena:

Nevím, kdes to slyšela.

Dobře. Takže s Lenou ten týden nestrávím. Pojedu navštívit rodiče na Floridu. Strávím týden na žhnoucím slunci v Tampě a budu rozjímat nad tím, jak někoho můžou zaměnit při narození, a přitom stejně vypadá jako stoprocentní kopie své matky a svého otce, kteří v televizi nesledují nic jiného než zprávy na Foxu, a ještě k tomu hlasitěji než sbíječka. Jen tak tak, že vám tím nezpůsobí trvalé poškození mozku.

Musí existovat něco, co bych během toho týdne o samotě mohla dělat. Kromě praní prádla. Něco smysluplného. Volný týden bez

jakýchkoli povinností jsem měla naposledy, ještě než se děti narodily. Určitě mám plno tužeb a přání, které zůstaly během těch patnácti let nenaplněné. Nebo ještě lépe – povinností. Věcí, které jsem až doteď odkládala. Třeba soustavné vzdělávání?

Aha! Soustavné vzdělávání! Teď jsem na to kápła. Předpokládá se, že učitelský sbor na Country Day získá každý rok za soustavné vzdělávání spoustu kreditů. Mohla bych si na ten týden přibrat pár hodin navíc a naučit se používat nějaký nový software nebo přezkoumat nové osnovy, a pak se vrátím domů připravená po zbytek léta kontrolovat, jak často Cori používá mobilní telefon, a nutit Joea, aby šel alespoň jednou denně ven.

Otevřu stránku Americké asociace školních knihovníků a najedu na záložku konferencí a soustavného vzdělávání. Jsou po knihovnickém způsobu označené dvěma štítky: zelený značí kvalifikace a modrý odkazuje na knihy. Zdaleka ne poprvé si přeju, aby se obě kategorie na displeji spojily v jednu a vytvořily akvamarínovou.

Kalendář webových stránek se načítá pomalu. Mohlo by se pořádat něco v Scrantonu, kam se dá v pohodě dojíždět každý den. Nebo ještě lépe, nějaký kurz online. Můžu zůstat doma, studovat v pyžamu a jíst u toho polívku. Prosím, najdi mi nějaký online kurz, který jsem ještě neabsolvovala...

New York, NY

1.–4. června

Pořadatel: Kolumbijská univerzita

Školní knihovna budoucnosti: Naučte se, jak zavádějí nové zdroje ty nejpokrokovější školy, soukromé i státní, napříč celou zemí. Prostudujte nové způsoby, jak vnést do vašich osnov budoucnost a zachovat to nejlepší z dob minulých. Co bude

pro vaše studenty „normální“ za deset let? Tablet s několika displeji? Promítací hodinky? Skládací telefon? Budoucnost školních knihoven na vás čeká letos v červnu v New Yorku!

**VOLNÁ MÍSTA PRO DESET PŘEDNÁŠEJÍCÍCH V RÁMCI
SOUSTAVNÉHO VZDĚLÁVÁNÍ**

Ehm. New York.

Ano! New York. Dost blízko, abych přispěchala domů, kdyby John provedl něco špatného. Dost daleko, aby se to dalo počítat jako opravdové prázdniny. V New Yorku jsem nebyla od té doby... od té doby, co jsem potkala Johna. Dřív jsem to město milovala. S mojí spolubydlící z koleje Talií jsme si tam zajely vlakem, kdykoli se naskytla příležitost. Přespávaly jsme u lidí na gauči a v pofiderních hotelech a jednou, když jsme tancovaly venku až do čtyř hodin do rána, taky na dvoumístné sametové lenošce ve foyer hotelu St. Regis díky nevinné lži, kterou jsme namluvily recepčnímu z odpolední směny.

Ach, co jsme se toho v New Yorku navyváděly. Nikdy jsem Johnovi o většině z těch dobrodružství nevyprávěla, natož pak svěřovat se s takovými šťavnatými historkami dětem. A tak jsem si za posledních patnáct let na to město skoro ani nevzpomněla. Od té doby, co jsme se s Johnem rozhodli, že vysadím prášky, a já otěhotněla. Od té doby, co jsem začala toužit po usedlém způsobu života a velkém domě s hezkou kuchyní, jaký mám teď. Samozřejmě jsem netoužila po tom, aby mi zmizel manžel a já se musela následující tři roky potýkat s nedostatkem peněz, protože Johnny neplatil výživné, ale žila jsem takový život, jaký jsem si přála. Víceméně.

Až na to, že bývaly časy, kdy byl úplně jiný.

Hlučný, divoký, plný zábavy. Před mnoha, mnoha lety. Když jsem byla někdo jiný.

Znovu otevřu zprávy na tabletu. Naposledy jsem Talii napsala asi... asi tak rok poté, kdy John odešel? Těsně potom, co ji v redakci časopisu naposledy povýšili? Každopádně už to bylo strašně dávno. Nepříjemně dávno.

Ale vím, že to pochopí – jakmile se spolu znovu ocitneme v jedné místnosti, bude to, jako by neuběhl ani den. Takhle to mezi námi bylo vždycky. Najednou ji chci zase vidět, vidět, jaký je život bez dětí a manželů a šatní skříň, kterou jsem si pořídila v obchodním domě Target, kam jsem si původně zaskočila jen pro pastu a intimky. Nacvakám:

Ahoj holka. Jedu do NY.

1. týden v červnu.

Zajdeme na kafe nebo na drink?

Žádná odpověď. Pak tři tečky. A nic. Maličko znervózním. Zlobí se na mě, že jsem se jí tak dlouho neozvala? Má vůbec ještě moje číslo? A tak dodám:

Tady Amy.

Amy Bylerová.

Potom znovu tři tečky. Dobře, takže si zprávu přečetla...

Talia:

Amy...

AMY!

To vypadá jako dobré znamení.

Talia:

AMY BYLEROVÁ, KDE JSI K ČERTU BYLA?

Začnu psát omluvnou odpověď. Měla jsem toho moc. Život je dost hektický. Ztratila jsem ji z hledáčku –

Talia:

Budeš bydlet u mě.

Smažu, co jsem napsala, a nacvakám:

Amy:

Opravdu?!?!?! Víš jistě, že máš dost místa?

Talia:

Nemůžu mluvit. Jsem na schůzi. Zavolám cestou domů.

Zírám na tablet a jsem příjemně překvapená. No, teď aspoň během konference nebudu muset spát na lehátku vedle nějaké cizí knihovnice z Idaha, za kteroužto výsadu bych zaplatila dvě stě dolarů. A stravné, jestli mi škola nějaké dá, můžu použít opravdu na jídlo. Nebo na... *pítí*.

Amy:

Dobře, to zní skvěle. Děkuji ti! Zavolám.

Talia:

Už mi dej pokoj. Jsem v práci.

Amy:

Promiň. Jen se strašně těším.

Neodpoví. Žádné tečky ani smajlík, nic. Rozhovor je u konce. Odložím tablet. Celá se chvěju příjemným vzrušením. Vážně to šlo tak hladce? Mohl by být pro jednu život tak jednoduchý? Krátký výlet do velkého města, který strávím s partou podobných knihomolů, a navíc se znovu setkám se svojí svobodnou kamarádkou bez závazků, a to všechno v rámci mého rozpočtu? Zatímco o moje děti se postará jejich dříve nepřítomný otec? Je to skutečnost, nebo nějaká prapodivná past, kterou mi nastražil vesmír?

Tablet na mě zabliká. Probudím ho z režimu spánku a podívám se na novou zprávu. Je to Talia. Posílá jen odkaz na mapu. Kliknu na něj a přede mnou se objeví bytový dům v nesnesitelně módní čtvrti v Brooklynu. Tady žije. Mapa je posetá vlaječkami označujícími důležitá místa. Bary. Restaurace, o nichž jsem četla v časopisech. Nákupní centra. Farmářský obchod s masem v biokvalitě. Dobrý bože. Talia je tak *cool*.

Tablet znovu zabliká a já překliknu zpátky do zpráv. Talia svým stručným způsobem, třemi krátkými slovy, můj dojem ještě zdvojnásobí:

Pořádně to roztočíme.

—

Ať už je cesta do New Yorku můj osud nebo ne, jsem to pořád já, a tak stále trvám na tom, aby John přišel na rodinnou večeři a mohli jsme se společně připravit na první týden po konci školy. A protože jsem to pořád já, připravím si program:

Program „rodinné porady“, úterý, 9. května, 17.30–?

Žádný záznam z předchozí porady

Plán na první týden v létě

Probrat vzorový denní rozvrh, týdenní povinnosti

Očekávané chování: Joe

Očekávané chování: Cori

Očekávaná rodičovská péče: John

Zásadní pravidla

Plán denní komunikace

Nácvik použití adrenalinového pera v případě náhodného
pozření buráku

Témata k projednání:

Proč John opustil Amy?

Proč se John znenadání vrátil?

Miluje John stále Amy?

Kdy bude mít Amy znovu sex?

Netřeba dodávat, že nemám v plánu tento program sdílet s ostatními účastníky schůze.

John dorazí o patnáct minut dřív, na což nejsem právě emočně připravená, ale je tady, stojí ve dveřích a s očekáváním na mě kouká. Chvilí si ho prohlížím. Stále je pohledný, tak ramenatý a rozložitý a sebejistý. V tu ránu se mi všechno vrátí zpátky. Johnovo otcovské žertování u rodinných večerů. Hon na Pokémony v okolí. Batolecí fotbal, při kterém Cori pištěla nadšením, kdykoli předstíral, že Joe je míč. Jeho dokonalá imitace kačera Daffyho.

„Kde jsou děti?“ zajímá se, nikoli však Daffyho hlasem.

„Budou doma tak za půl hodiny,“ řeknu mu. „Cori dodělává svoji závěrečnou práci a Joe je na debatě. Cori bude pracovat ve škole, než Joe skončí, a pak spolu půjdou domů.“

„Myslel jsem si, že tady budou,“ prohlásí.

„Jo,“ odpovím bez známky omluvy. „Mají toho moc.“

„Jistě,“ odpoví. „Odešel jsem z práce o něco dřív. Nemohl jsem se dočkat, až je uvidím.“

„Co ta náhlá nedočkavost?“ opáčím.

Neřekne ani slovo, ale zatváří se dotčeně. Pokouším se polknout svůj vztek, ale když ho tady vidím, znovu v tomhle domě, horkost a červeň mi stoupá do tváří a cítím se jako hvězda těsně předtím, než vybuchne v supernovu. „Můžeš mi pomoci?“ Otázku se mi podaří položit docela normálním hlasem. „Stůl v jídelně slouží jako provizorní psací stůl a teď z něj potřebuju znova udělat jídelní.“

Když nemají děti žádné odpolední aktivity, přijdou po škole domů a dělají si domácí úkoly usazené naproti sobě u našeho jídelního stolu pro šest osob. A protože Cori dokáže mistrně rozptylovat bratrovu pozornost při drčení algebry, vyrobili jsme mezi ně úzkou přepážku z lepenkových desek, původně sloužících k prezentaci na veletrhu vědy. V horní části strany s nápisem *Jsou brambory elektric-*

kým vodičem? vytvořil Joe tabulku s přehledem dobrých známek, jež v minulosti získal, jmény vysokých škol, které by rád navštěvoval, a profesí, o nichž by si rád zjistil něco víc. Poznámka na okraj: tomu nebožákovi je teprve dvanáct.

Na stranu s nápisem *Měření teploty barev* si Cori nalepila obrázky toho chlápka ze seriálu *Arrow* a Benedicta Cumberbatche, kterému říkáme prostě jenom Batch.

Touhle dobou bývám obvykle v kuchyni, odkud mám výhled pouze na Coriinu stranu stolu, a musím přiznat, že mi to není úplně proti srsti.

John přelétne celou minikancelář pohledem s pozdviženým obočím. „Vážně doufám, že tahle strana je Cori,“ poznamená a ukáže přitom na polonahého Stephena Amella. A třebaže existují určité náznaky, že je Joe nešťastně zamilovaný do o něco starší dívky jménem Macy Feathersová, která ho obvykle poráží v šachu, dovolím si trochu vybuchnout nad Johnovou omezeností.

„Ale? Bojíš se, jestli jsem ti ze syna nevychovala gaye?“ Načež mazaně dodám: „Opustil bys ho, kdyby to tak bylo?“

Zrudne, jak se patří. „Promiň. Máš pravdu. Je mi to jedno. Jde jen o to, že se cítím nervózní a celý nesvůj.“

„Měl bys být nervózní a nesvůj,“ řeknu mu. „Provedl jsi hroznou věc a my“ – obsáhnu gestem i stůl, jako kdyby Batch byl součástí rodiny – „jsme lidi, kterým jsi ji provedl.“

John si povzdychne. Po nějaké době už se nám dařilo vycházet spolu lépe, ale několik prvních měsíců poté, co odešel, jsem mu pravidelně volala do hlasové schránky, abych mu oznámila, jaká je špína, připodobňovala jsem ho ke kroužkovcům, přičemž z toho přirovnání nikdy nevyšel vítězně, nebo jsem si na něm zkoušela slova, která jsem předtím slyšela jenom v původních seriálech na HBO. Moje zlost pro něj tedy nemohla být ničím zcela neznámým.